

KEUZE

“Nee.”

“Spencer, we snappen wel dat je er niet om staat te springen,” zei Bryan, “maar jij bent de beste keuze.”

“Ik zeg toch ‘nee?’” De andere bèta’s waren de afgelopen paar uur blijkbaar allemaal hun verstand verloren. Hoe konden ze denken dat hij hier geschikt voor was? Spencer was niet de juiste man voor deze baan; dat zouden ze nu toch wel door moeten hebben. “Als jullie even een moment nemen om rustig na te denken, dan beseffen jullie vast ook dat we hier beter over na moeten denken...”

“We hebben geen keus. Iemand, een van ons, moet de knoop doorhakken en de leiding overnemen. Iemand moet het doen,” zei Tala, “en van iedereen hier, ben jij het meest geschikt.”

Spencer bleef onbewogen zitten terwijl hij zijn blik door de kamer liet glijden, langs al zijn vrienden die daar zaten. Hij wreef met een hand over zijn voorhoofd en zuchtte. “We moeten ons richten op het vinden van Kai. Als hij hier was, zou dit allemaal niet aan de orde zijn. We hebben nog niet alle mogelijkheden benut om hem te vinden. Als we het voor elkaar krijgen uit te vinden waar hij is, dan kunnen we...”

“Luister,” zei Ray, die hem van de andere kant van de tafel aankeek. “Ik weet dat dit je misschien heeft overdonderd en dat je het niet wilt horen, maar er zijn hier maar twee scenario’s: iemand van ons neemt Kais taken over, of de Leyum krijgt alle touwtjes in handen. Is dat wat je wilt?”

“Nee, natuurlijk wil ik dat niet,” zei Spencer. “Maar als we Kai vinden, hoeven we dit gesprek niet te voeren. Hem vinden moet onze prioriteit

zijn, niet kibbelen over wie de leiding neemt. Kai zou het ook niet verstandig vinden. "Ik weet zeker dat hij zou willen dat we..."

"Dat we wat?" Rajini trok haar wenkbrauwen op. "Dat we de Leyum de troep laten runnen? Dat we hen de leiding over ons geven? Dat is waarschijnlijk precies waar ze op azen. Je weet hoe ze zijn en wat ze van ons vinden. Ze zullen dolblij zijn als we hen de kans geven de macht te grijpen en dat kunnen we niet laten gebeuren. Kai is al twee weken vermist en we weten allemaal dat we iets moeten doen voordat alles uit de hand loopt."

Spencer wist dat ze een paar goede punten had. Ze hadden geen flauw benul waar Kai was. Of wat er überhaupt met hem was gebeurd, hoewel ze wel een voorgevoel hadden. "Wat me de meeste schrik aanjaagt is dat we hem niet meer via de Bloedband kunnen voelen." Dat was al na een paar minuten gebeurd toen hij uit de wc verdween tijdens de laatste Leyumvergadering. Spencer kon zich het moment nog herinneren dat Kais uiteinde van de band koud was geworden. Alsof iemand Kai bewusteloos had geslagen en hem toen had geïnjecteerd met iets waardoor hij van hen werd afgeschermd.

"Net zoals ze hebben gedaan bij de anderen die vermist zijn geraakt," zei Bryan. "Die waren ook allemaal buiten ons bereik."

"Precies. Dus de conclusie die ik daaruit trek is dat IR waarschijnlijk achter alles zit. En ze waren slim." Spencer zuchtte. Op de plaats delict was er geen geur achtergelaten die ze konden volgen. Alles was schoongemaakt. "We hebben niets."

"Het moet IR wel zijn. Dat kan niet anders." Rajini tikte met haar vingers tegen de tafel. "En afgaande op wat we nu weten... We kunnen niet eens met zekerheid zeggen dat hij niet veranderd zal zijn wanneer we hem vinden. Jade was ook niet meer dezelfde. Dus zelfs als hij bij ons terugkomt, kan hij misschien voor wie weet hoe lang zijn taken als Waker niet uitvoeren. Jade deed er weken over om beter te worden en ze is nog steeds niet helemaal hersteld, als je het mij vraagt. En ik wil geen doemdenker zijn, maar we hebben ook geen idee of hij dit überhaupt gaat overleven. Daar moeten we ook rekening mee houden."

“Dat is precies waarom ik vind dat we eerst Kai moeten vinden,” zei Spencer. “Hoe langer hij vermist blijft, hoe slechter hij eraan toe is wanneer we hem wel vinden. Dus nogmaals: ik denk dat onze eerste prioriteit het vinden van Kai moet zijn; anders valt de troep binnen enkele weken uit elkaar.”

“Ik ben het ermee eens dat we hem zo snel mogelijk moeten vinden,” zei Rajini, “maar de troep in de tussentijd zonder leider achterlaten, gaat ons niet helpen. Ik weet dat niemand van ons had gedacht dat dit zou gebeuren, en bij de maan, ik mis Kai ook en ik ben enorm bezorgd, maar voor het welzijn van de troep moeten we doorgaan. Als wij geen actie ondernemen en de Leyum de boel overneemt... Wie weet wat er dan met ons gaat gebeuren. Kun je je voorstellen wat er zou gebeuren als je Trevor Kais positie als Waker laat innemen?”

Spencer wist dat Rajini gelijk had, maar gaf dat niet graag toe. Hij was niet klaar voor deze last; hij was er niet voor geschikt om Kais rol op zich te nemen. Maar hij zag iedereen even vastberaden kijken en ze knikten allemaal toen hij oogcontact met hen maakte.

“Ik stem dat Spencer voor nu Kais functie vervult,” zei Bryan. “Tot Kai terug is en weer in staat is zijn taken uit te voeren.” Toen stak hij zijn hand in de lucht.

Rajini liet haar hand meteen omhoog schieten en Ray volgde. Tala keek nog even naar Spencer, maar stak toen ook zijn hand op.

Spencer zakte met een zucht achterover in zijn stoel. “Ik ben hier niet voor getraind zoals Kai. Hij begon zijn voorbereidingen zodra hij kon lopen en praten. En ik heb ook de informatie die hij heeft niet.”

“Dat weten we allemaal,” zei Tala. “Maar laten we wel wezen: van ons allen, sta jij het dichtst bij Kai. Jij kent hem het langst en jullie zijn samen opgegroeid, hier in het landhuis, toen Kais vader nog de Waker was. En vergeet niet dat jij hem het meest hebt geholpen met IR-gerelateerde dingen en ook met de Leyum en zelfs met het omgaan met de media. Jij kent Kais baan het best, wat jou de beste keuze maakt. Ik weet dat ik in herhaling val, maar het is waar en dat moet je weten. Rajini is te nieuw; zij heeft niet genoeg ervaring om dit te kunnen doen. Ray zou waarschijnlijk

bij de eerste vergadering al een Leyumlid de nek omdraaien.” Tala keek Ray verontschuldigend aan. “Sorry, maar het is waar en dat weet je.” Hij draaide zich weer om naar Spencer. “Bryan zou waarschijnlijk alleen maar lachen om hun ideeën of sarcastische opmerkingen maken. We zijn er allemaal om je te helpen, maar jij blijft het meest geschikt om voorlopig de leiding te nemen.”

“En waarom doe jij het niet, Tala?” Spencer wist dat Rajini te nieuw was, Ray te driftig en Bryan te schertsend, maar Tala was misschien wel geschikt. “Jij zou dit ook kunnen.”

Tala staaarde hem even aan en ademde uit. “Ik weet niet zeker of ik het erbij kan hebben, als ik eerlijk ben. Ik ben nog steeds aan het leren om te gaan met mijn been en ik organiseer scholingen om anderen te trainen in het gebruik van vuurwapens. Die hebben we misschien nodig in de nabije toekomst. En ik weet dat je hard werkt als hoofd van de technische afdeling, maar Selene kan je daar goed in ondersteunen als je haar de kans geeft.”

“Je hebt helaas geen ongelijk,” zei Spencer. Hij wist alleen niet hoe hij moest vergaderen met andere alfa’s zoals Kai dat deed. Laat staan hoe hij de Leyum aan moest pakken. Hij had beter op moeten letten toen Kai hem eens vertelde over zijn training; dat was nu nuttig geweest. Hij had geen training, geen hulp, geen mentor die hem hier doorheen kon loodsen. “Wat gaat de Leyum ervan zeggen dat wij dit besloten hebben?”

“Ik weet zeker dat ze niet blij zullen zijn met onze beslissing, maar we doen dit samen,” zei Bryan. “Je bent niet alleen en we zijn er om je te helpen op welke manier dan ook. U roept, wij draaien. Ik stel voor dat we naar de volgende Leyumvergadering gaan en je daar naar voren schuiven als de interim-Waker, en dan zien we daarna wel verder. Misschien reageren ze er wel rustig op. Als we niet snel handelen, dan dragen zij misschien al iemand voor, wat het alleen maar moeilijker maakt.”

“En Boris?” vroeg Spencer.

“Wat is er met hem?” Rajini fronste haar wenkbrauwen.

“Wat als hij besluit dat hij terug wil komen om de plaats van zijn zoon in te nemen tot Kai terug is? Hij is dertig jaar lang de Waker geweest. Als

hij dat wil, kan hij die positie weer opeisen; en de Leyum stemt daar misschien sneller mee in dan als ik als kandidaat wordt aangedragen.”

“Ik denk niet dat hij dat gaat doen,” zei Ray. “Toen ik vorige week bij Boris en Vivienne langs ging, waren ze verscheurd van verdriet. Vooral Kais moeder. Ik denk niet dat Boris haar in deze staat alleen zal laten. Ik weet niet zeker waarom hij vroegtijdig stopte toen Kai achttien was, maar ik betwijfel dat de Leyum Boris weer wil aanstellen. Misschien moet jij bij hem langsgaan. Hij kan je misschien advies geven en bijstaan.”

“Dat kan ik wel proberen.” Spencer wreef met zijn hand over zijn gezicht. “Nou, goed, ik zal mijn best doen. Ik geef jullie mijn woord. Maar jullie moeten me beloven dat Kai vinden onze belangrijkste focus blijft. We hebben allemaal onze Waker, alfa en vriend weer nodig, zo snel mogelijk.”

HARTSLAG

“Jade?” Trevors stem galmde door het appartement. “Waar is het gilet van mijn zwarte pak?”

“In de kast in de slaapkamer.”

“Denk je nou echt dat ik daar nog niet heb gekeken?” Trevor trok een wenkbrauw naar haar op terwijl hij de manchetknopen van zijn overhemd vastmaakte. “Ga zelf maar even kijken, als je het allemaal zo goed weet.”

Jades borstkas kneep samen toen ze zijn toon opving en ze greep naar de keukenhanddoek om haar handen te drogen. Ze zette de kraan uit en liep naar de kledingkast in de slaapkamer. Ze trok de deuren van de kast open en zag de kledinghanger waar het gilet hoorde te hangen, leeg. Ze knipperde even met haar ogen. Ze had gisteren dat verdomde ding nog gestreken en op de hanger hier in de kast gehangen. Snel doorzocht ze de hangers en de rest van de kleren terwijl paniek begon te broeien diep in haar maag. Shit. Trevor had dat gilet nodig voor de Leyumvergadering en hij moest bijna weg. Ze had geen ander gilet, niet zo snel.

Ze zette een stap naar achteren en staarde naar de open kast. Ze wist zeker dat het gilet erin moest zitten, behalve als Trevor het er eerder uit had gehaald om aan te doen en het toen ergens in het huis had laten slingeren toen hij zich klaarmaakte. Ze kreeg een brok in haar keel die ze probeerde weg te slikken en ze sloot de kastdeuren weer. Nu moest ze hem confronteren en vragen of hij het ergens had laten liggen...

“Zie je wel, jij kunt het ook niet vinden, of wel?” Trevors neus was maar een paar centimeter van de hare verwijderd en ze moest haar hoofd helemaal in haar nek leggen om hem aan te kijken. Zijn geur dreef om haar

heen toen hij haar persoonlijke ruimte binnenstapte. Zijn lichaam drukte bijna tegen het hare en ze slikte.

“Ik vind het wel voor je,” zei ze snel. “Het moet hier ergens liggen. Ik heb het gisteren nog gestreken en het daarna meteen weggehangen, omdat ik wist dat je dat gilet vandaag voor je vergadering nodig had. Misschien ligt het in de woonkamer of in de keuken?”

Hij greep haar bovenarm vast en zijn vingers groeven diep in haar huid. “Of misschien ben je het gewoon vergeten en loop je nu glashard te liegen.” Zijn ogen kleurden donkerder.

“Trevor, alsjeblijft,” zei ze, haar stem nauwelijks luider dan een fluistering. Ze staarde hem angstig aan. “Ik lieg niet tegen je. Ik zweer dat ik het gisteren heb gestreken, meteen nadat je zei dat je vandaag die vergadering had. Ik weet hoe belangrijk die voor je is.” Haar gezicht vertrok door hoe stevig hij haar arm vasthield. “Als je me laat gaan, dan kan ik het meteen gaan zoeken.”

Hij liet zijn blik over haar heen glijden en liet toen haar arm los. “Snel.” Hij duwde haar richting de deur, de slaapkamer uit. “Ik moet binnen vijf minuten weg.”

“Ik weet het.” Ze liep vlug terug naar de woonkamer. “Ik snap niet waarom...”

“Jij hoeft ook niets te snappen. Dit zijn Leyumzaken. Je zou er goed aan doen om je erbuiten te houden. Het is allemaal toch te hooggegrepen voor je. Het enige waar jij je druk over hoeft te maken, is het vinden van mijn kleren. Of wil je dat ik straks voor schut sta voor de Leyum?”

Jade wierp Trevor over haar schouder een blik toe, slikte en schudde langzaam haar hoofd. Ze wist niet wat ze tegen hem moest zeggen. Hij was al prikkelbaar en ze wilde het niet erger maken dan het al was. Ze verlegde haar aandacht naar het appartement en begon kamer na kamer te doorzoeken om het vermiste kledingstuk te vinden.

Met een zucht liet Trevor zich op de bank vallen en liet hij zijn schoenen met een luide bons op het tapijt vallen. “Nikolai is nog steeds niet terug en vandaag beslissen we wie zijn plaats inneemt.” Hij trok zijn linkerschoen aan en tikte zijn voet tegen de koffietafel, waardoor er aarde

op de grond viel. “Ik ben een van de topkandidaten om de rol van Waker over te nemen.”

Ze bleef staan en draaide zich naar hem om. Ze zag de trotse grijns op zijn gezicht en wierp hem snel een glimlach toe. “Je zou heel geschikt zijn voor die titel.”

Hij stond op van de bank. “Opgeruimd staat netjes. Nikolai was een enorme idioot. Ik begrijp nog steeds niet hoe hij de rest van de Leyum zover heeft gekregen een vrouwelijke bèta toe te laten. Daar gaan ze spijt van krijgen, dat zul je zien.”

“Ik heb haar ontmoet, die bèta. Ze is heel aardig. Dus misschien hebben ze haar toegelaten omdat ze...”

Hij trok een wenkbrauw naar haar op. “Heb je mijn gilet al gevonden?” Hij staaarde naar haar lege handen en klakte met zijn tong. “Misschien moet je proberen je te concentreren op wat je hoort te doen. Dat is al moeilijk genoeg voor je.”

Jade beet hard op haar onderlip en wendde haar blik af naar de vloer. Ze mompelde vlug een verontschuldiging. Haar hart hamerde in haar oren toen ze zich weer omdraaide om naar het gilet te zoeken. Zij vond Nikolai een goede Waker. Een Waker die vrouwen net zo hoog in het vaandel had staan als mannen. Ze had gehoopt dat Nikolai het begin van een nieuw tijdperk zou markeren voor hun soort. Maar nu was hij weg. Ze begreep niet waarom Trevor er niet hetzelfde over dacht. Toen zij in het landhuis verbleef waar de Waker woonde, had hun heler zich over haar ontfermd en had ze meerdere keren gepraat met Nikolai en zijn bèta's. Ze waren allemaal aardig tegen haar geweest. Ze behandelden haar niet alsof ze minder was dan zij, hoewel zij een veel hogere rang hadden.

Ze pakte de deken die over de rugleuning van de bank hing om die op te bergen en zag het zwarte gilet eronder liggen. “Hier is het,” zei ze en ze hield het naar hem op. “Misschien legde je het hier neer voor je ging douchen?”

“Dus nu is het mijn fout dat jij de schone was kwijtraakt?” Trevor griste het kledingstuk uit haar handen en trok het aan. Hij trok zijn mouwen recht en wendde zich weer tot haar. “Ik ben rond negen uur thuis.”

“Dan zorg ik dat het eten klaarstaat zodra je terugkomt.” Ze dwong zichzelf te glimlachen. “Ik maak biefstuk, je lievelingseten.”

“Mooi.” Hij stapte naar haar toe, rustte zijn hand achter haar hoofd en trok haar dichterbij. Zijn vingers grepen haar haarwortels, hij beet op haar onderlip en kuste haar ruig. “Ik zie je vanavond.” Hij liet haar los en vertrok.

Jade ademde diep uit zodra de deur achter hem in het slot viel en ontspande haar schouders enigszins. De knoop in haar maag ontwarde zich langzaam en ze liet zich op de bank zakken. Haar ademhaling en hartslag kalmeerden weer. Ze keek naar de modder van Trevors schoenen op de grond en kneep haar ogen dicht. Dat had hij expres gedaan, dat wist ze zeker. Nu moest ze dat ook nog opruimen voor hij terugkwam. Als ze dat niet deed, zou hij waarschijnlijk weer ontploffen. Ze dwong zichzelf op te staan en pakte de stofzuiger. Eerst zou ze de aarde opruimen, dan kon ze eindelijk de afwas afmaken en het avondeten voorbereiden.

Ze wist niet meer hoe vaak ze al had gedroomd dat hun band verbroken was. Dat ze wakker zou worden en de koppelband verdwenen was en zij eindelijk vrij was. Vrij om te doen wat ze wilde. Vrij van hem.

Ze sloot haar ogen toen ze voelde dat Trevor het gebouw verliet en er meer afstand tussen hen kwam. Iedere seconde, iedere extra meter tussen hen, maakte het makkelijker om te ademen.

STEMMEN

“Gaat het, Spencer?” vroeg Bryan, die de deur van het Leyumgebouw voor hem openhield.

“Wat denk je zelf?” Spencer zuchtte. “Nee, het gaat niet.” Hij klemde zijn hand rond het handvat van zijn rugzak, waar zijn laptop in zat. “Ik heb geen flauw idee wat ik moet verwachten. We hebben al zoveel vergaderingen bijgewoond met Kai, maar ik heb nog nooit iets gezegd tijdens de meetings. Kai was goed in dit soort dingen. Ik niet.”

“Je weet niet of je er goed of slecht in bent. Je hebt het nog niet geprobeerd.”

Spencer wierp Bryan een blik toe en wist dat zijn vriend waarschijnlijk gelijk had, hoewel hij ook vrij zeker wist dat hij niet in Kais voetstappen kon treden. De afgelopen paar nachten had hij nauwelijks kunnen slapen door wat hem vandaag stond te wachten. Hij wist dat hij de Leyum ervan moest overtuigen om in hem te geloven, ook al geloofde hij niet eens in zichzelf. Hij kon niet toestaan dat zij uiteindelijk de touwtjes in handen kregen. Geen van de bèta's zou met hen samen kunnen werken, dus hij moest het proberen.

Bryan klopte hem op de rug. “Je gaat het hartstikke goed doen. Je doet het altijd beter dan je zelf denkt, wat er ook op je pad komt. En zoals we al hebben gezegd: we geloven in je en we hebben vertrouwen in je. Jij bent hier het meest voor geschikt; laat de Leyum je daarover niet van gedachten doen veranderen. Ze zullen misschien proberen je tot wanhoop te drijven, maar jij bent de beste leider voor de troep zolang Kai weg is.”

“Jij hebt makkelijk praten.”

“Misschien.” Bryan grijnsde. “Maar ik geloof wel in je, waarschijnlijk meer dan ik ooit in mezelf zal geloven.”

Spencer zuchtte en knikte maar, om aan te geven dat hij klaar was met het gesprek, want hij zag andere Leyumleden achter hen het gebouw binnenkomen. Zijn maag kromp samen toen hij hun geklets door de gangen van het oude gebouw hoorde echoën. “Ik snap nog steeds niet waarom ze de vergadering hier willen houden, alweer. Zeker sinds Kai minder dan drie weken geleden hiervandaan vermist is geraakt.”

“Omdat het oude idioten zijn,” zei Bryan binnensmonds. “Je zou denken dat ze nu voorzichtiger zijn, maar blijkbaar spelen ze graag met vuur.”

“Ah, het is zo fijn om hier twee bèta’s te zien. Ik dacht dat jullie vandaag misschien niet zouden komen na wat er is gebeurd.” Anya haalde hen in op de gang en lachte naar hen beiden. “Maar het is goed dat jullie er zijn. We moeten belangrijke dingen bespreken.”

Politieke spelletjes, dat waren het, en Spencer was er niet klaar voor. Dat zou hij ook nooit zijn. “Ja, dat weten we. Ik hoor dat sommige leden al suggesties doen over wie zij geschikt achten als interim-Waker.”

“Ja.” Anya leunde dichter naar hen toe. “Ze dragen vooral hun eigen namen aan, maar wij weten wel beter, of niet dan?” Ze knipoogde en liep weg.

Bryan stond als bevroren en staaarde haar na. “Sinds Rajini het voor elkaar heeft gekregen haar aan onze kant te krijgen, word ik een beetje onpasselijk van haar.”

“Op zijn minst hebben we een lid aan onze kant,” zei Spencer. Hij draalde achter Anya aan richting de vergaderruimte.

Tien minuten later zat iedereen rond de tafel. Spencer was de hele tijd blijven staan, met Bryan achter hem opgesteld. Hij had dat expres gedaan, net zoals ze hadden afgesproken. Hij zou de laatste zijn die ging zitten. De lege stoel aan het hoofd van de tafel, Kais stoel, bracht een brok in zijn keel naar boven. Hij zou hier niet moeten zijn, hij moest op pad zijn, op zoek naar zijn vriend. Elke dag die voorbijging was nog een dag dat ze hem konden verliezen.

Het was zover. Het moment van de waarheid. Hij telde langzaam tot tien in zijn hoofd en liep toen naar Kais stoel en pakte de rugleuning vast.

“Meneer Tanner, wat denkt u dat u aan het doen bent?” vroeg Trevor, hard genoeg dat zijn stem de ruimte vulde terwijl hij opstond.

Spencer vocht tegen de neiging om te bevriezen en keerde zich naar Trevor met een onbewogen gezicht. “Ik wil gaan zitten, zoals je ziet.” Een zogenaamd makkelijk en neutraal antwoord, maar Spencer wist wel beter. Dit betekende dat hij zonder toestemming aanspraak maakte op Kais positie. Hij wist dat dit als een gewelddadige actie kon worden beschouwd, maar Bryan was bij hem om hem te beschermen.

“Je wilt gaan zitten?” Trevor trok een wenkbrauw op en schoof ruw zijn stoel naar achteren, elke beleefdheidsvorm meteen aan de kant geschoven. Hij liep naar het hoofd van de tafel en bleef aan de andere kant van de stoel staan. “Wie heeft jou de autoriteit gegeven om de stoel van de Waker te claimen?”

“Nikolais bèta’s, die direct onder hem staan qua rang, hebben ervoor gestemd dat ik interim-Waker word tot hij terug is.”

“Dus jij gelooft dat je alleen de stemmen van de bèta’s nodig hebt om Nikolais plek in te kunnen nemen?”

Spencer kon nog net de zucht onderdrukken die hem dreigde te ontvluchten. Hij wilde een muur stompen, of Trevors gezicht. Hij had wel voorspeld dat alles ingewikkeld zou worden zodra hij naar voren stapte, maar het lukte Trevor altijd om er nog een schepje bovenop te doen. Die man had er een talent voor om zich zo schofterig mogelijk te gedragen. “Ik was de meest voor de hand liggende kandidaat. Met alle respect, wij hebben veel meer ervaring in het leiden van de troep dan jullie. Wij helpen Nikolai met zijn dagelijkse taken en met alle processen en logistieke operaties die komen kijken bij een troep van deze omvang. Wij weten hoe we met troepzaken moeten omgaan, zowel hier als over onze grenzen. We hebben de soldaten, verdedigingsmechanismen en financiën alweer op orde gebracht. Jullie, als de Leyum, vervullen een andere rol: door adviezen te geven en de tradities in stand te houden. Als jullie een van de Leyumleden naar voren willen schuiven, moeten we op zoek naar een extra

Leyumlid én naar de Waker, waardoor het proces alleen maar langer gaat duren.”

“Ik geloof anders toch echt dat de beslissing over wie de interim-Waker wordt een beslissing is die door de Leyum gemaakt moet worden en niet door jullie.” Trevor greep de stoel nu ook vast en zijn knokkels werden wit.

Spencer legde zijn rugzak op de rand van de tafel, sloeg zijn armen over elkaar en keek Trevor aan. “Goed dan,” zei hij. “Waarom stemmen jullie niet om te bepalen of ik Kais plaats inneem of een van jullie?”

Bryan naast hem staan, met een dodelijk bleek gezicht. Op zijn minst zat er nu vaart in. Hij wilde er geen lange discussies over voeren en hoewel hij bang was dat alleen Anya aan zijn kant zou staan, zou hij in ieder geval snel een antwoord krijgen. Trevor of hij.

“Ik denk dat dat een heel goed idee is.” Een brede grijns verspreidde zich over Trevors gezicht.

Spencer had het niet zo moeten aanpakken, dat wist hij wel, maar welke keuze had hij nou eigenlijk? Hij keek de tafel rond en zijn blik ontmoette die van Anya, die naar hem knikte en hem een bemoedigende glimlach toewierp.

Trevor stapte weg van de stoel en draaide zich om naar de andere aanwezigen in de ruimte. “Beste leden van de Leyum, zoals jullie allemaal weten, werken we al vijf jaar samen en vandaag staan we aan de rand van de afgrond naar onze eigen ondergang. We moeten onze geliefde Waker missen, omdat zijn eigen bèta’s hem niet konden beschermen.”

Spencer klemde zijn hand tot een vuist. Trevor had geen idee wat er werkelijk was gebeurd en Tala had alles gedaan wat hij kon om Kais ontvoering te voorkomen. Hij wilde Trevor nu nog meer in zijn gezicht stampen om ervoor te zorgen dat hij zijn mond hield, om op te komen voor zijn vrienden. Maar meer nog dan dat wilde hij opkomen voor Kai. En toch hield hij zich stil en slikte hij de woorden in die brandden op zijn tong.

“In het verleden zou het logisch zijn geweest dat een bèta de plaats van de Waker innam als er iets met hem gebeurde,” zei Trevor. “Vandaag kan

ik niet zeggen dat dat in ons voordeel werkt. Zij zijn er allemaal niet in geslaagd hun werk te doen. Daarom stel ik voor dat een van ons de interim-Waker wordt. Een Leyumlid in plaats van een bèta.”

“Waar baseer je die conclusie op?” vroeg Anya. “Ja, ik snap je zorgen, maar noch Nikolai noch Spencer hebben ooit iets gedaan om onze troep in gevaar te brengen. Spencer heeft het volste recht om Nikolais plek in te nemen, zoals in onze wetten geschreven staat.”

“Zij hebben ons in oorlog geworpen,” zei Trevor door op elkaar geklemde kaken.

Spencer beet op de binnenkant van zijn wang om zichzelf ervan te weerhouden niets terug te snauwen. Ze hadden hun troep geen oorlog ingeleid. Niet bewust.

“Is dat werkelijk zo?” Anya trok een wenkbrauw naar hem op. “Dus als jij aan het hoofd van deze tafel had gezeten, zou er nu geen oorlog zijn? Dat is een opmerkelijke bewering, Trevor, zelfs voor jou.”

Spencer kon Anya wel zoenen. Hij had nog nooit een Leyumlid aardig gevonden, maar Anya was een trouwe vriendin gebleken nadat ze Rajini had geholpen om een bèta te worden. Anya had hen altijd op haar eigen manier ondersteund, wat hij niet over andere leden kon zeggen. Langzaam wendde hij zich weer tot Trevor, die nog roder was dan eerst.

“Ik zei niet...”

“Toch wel, Trevor.” Anya stond langzaam op en steunde met haar handen op de tafel terwijl ze alle leden even aankeek. “Lieve Leyum, zoals meneer Tanner al voorstelde, wil ik het nu tot een stemming laten komen om te zien wie onze interim-Waker wordt. Dus, zonder er verder nog woorden aan vuil te maken: iedereen die ervoor stemt dat meneer Tanner Nikolais plaats inneemt tot Nikolai terug is, steek alstublieft uw hand op.”

Trevor gromde laag in zijn keel.

Het moment van de waarheid. Spencers blik gleed rond de tafel en hij slikte. Hier zou zijn toekomst worden geschreven en daarmee ook de toekomst van de troep.

Anya's hand schoot ferm de lucht in. Op zijn minst stond er iemand achter hem. Toen ging de ene hand na de andere omhoog. Maar een paar leden stemden tegen, onder wie Trevor.

“Elf tegen acht. De meerderheid wint in dit geval, dus dan is het besloten.” Anya draaide zich met een glimlach om naar Trevor. “Ga alsjeblieft zitten zodat we kunnen beginnen.”

Trevor bleef even als bevroren staan. Na een paar lange seconden liep hij eindelijk terug naar zijn stoel, ging zitten en staaarde Spencer van de andere kant van de tafel woedend aan.

“Goed. Meneer Tanner, ga uw gang.” Anya gebaarde naar de stoel. “Mogen we u Spencer noemen?”

Spencer knikte terwijl zijn hart in zijn borstkas hamerde.

“Mooi. Spencer, u neemt Nikolais verantwoordelijkheden waar tot hij veilig is teruggekeerd naar waar hij thuishoort.”

“Ik voel me vereerd.” Spencer boog zijn hoofd en glimlachte breed. Hij opende zijn rugzak en haalde er zijn papieren en laptop uit, die hij voor hem op de tafel zette voor hij op Kais stoel ging zitten. De verantwoordelijkheid die bij die stoel hoorde, gaf hem het gevoel dat hij het gewicht van de wereld op zijn schouders droeg en paniek overviel hem. Het enige goede wat er vandaag was gebeurd, was dat Trevor niet de Waker was geworden. Nu moest Spencer aan iedereen verwachtingen voldoen en zorgen dat hij er geen potje van maakte. Voor hemzelf, voor zijn vrienden, maar bovenal voor Kai.